

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА «ЛІТОВКІНА ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява №35741/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

22 листопада 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Літовкіна проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.-П. Коста (Mr J-P. Costa), *Голова*,
п. І. Кабрал Баррето (Mr I. Kabral Barreto),
п. К. Юнгвірт (Mr K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (*Mr V. Butkevych*),
п. М. Угрехелідзе (Mr M. Ugrehelidze),
пані А. Мулароні (Mrs A. Mularoni),
пані Е. Фура-Сандстрьом (Mrs E. Fura – Sandstrom), *судді*,
та пані С. Долле (Mrs S. Dolle), *Секретар секції*,
після обговорення в нарадчій кімнаті 3 листопада 2005 року,
вносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 35741/04), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція) громадянкою України Алісою Борисівною Літовкіною (далі - заявниця) 22 вересня 2004 року.

2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений Уповноваженим — пані Валерією Лутковською.

3. 19 листопада 2004 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом. Суд вирішив, що відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції питання прийнятності та суті заяви розглядатимуться разом.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявниця народилась у 1936 році і проживає у м. Донецьк, Україна. Вона є суддею у відставці апеляційного суду Донецької області.

5. 5 квітня 2002 року Печерський районний суд м. Києва зобов'язав Міністерство фінансів України виплатити заявниці заборгованість з грошового утримання судді у відставці (з урахуванням спеціальної надбавки для суддів) у сумі 4187,97 грн. (приблизно 683 ЄВРО). Суд вирішив, що присуджені кошти повинні бути списані зі спеціального розрахункового рахунку Державного казначейства України.

6. Рішення не оскаржувалось і набуло статусу остаточного 17 травня 2002 року. Того ж дня Печерський районний суд м. Києва направив виконавчий лист до Печерського районного відділу державної виконавчої служби для відкриття виконавчого провадження.

7. 22 грудня 2003 року державна виконавча служба повернула виконавчий лист заявниці в зв'язку з тим, що рішення не може бути виконане через відсутність відповідних асигнувань з державного бюджету.

8. Заявниця оскаржила ухвалу від 22 грудня 2003 року до Голосіївського районного суду м. Києва. 26 квітня 2004 року суд частково задовольнив вимоги заявниці і скасував ухвалу від 22 грудня 2003 року. Суд також зобов'язав державну виконавчу службу поновити виконавче провадження.

9. 29 квітня 2005 року рішення було повністю виконане.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні у справі «Войтенко проти України» (№ 18966/02, пп. 20-22, 24-25, від 29 червня 2004 р.).

ПРАВО

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

11. Заявниця, посилаючись на пункт 1 ст. 6 Конвенції та статтю 1 Протоколу № 1, скаржилась на неспроможність державних органів виконати рішення Печерського районного суду м. Києва від 5 квітня 2002 року в належний строк. Пункт 1 статті 6 Конвенції та стаття 1 Протоколу № 1 передбачають, відповідно, таке:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру (...)».

Стаття 1 Протоколу № 1

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

12. Уряд стверджував, що заявниця не вичерпала національні засоби захисту, оскільки вона не оскаржувала рішення з метою змінити боржника (відповідача) у виконавчому провадженні. Уряд зазначав, що виплата грошового утримання судді у відставці була у сфері повноважень Державної судової адміністрації, а не Міністерства фінансів. Таким чином, Уряд вважав, що скарга має бути визнана неприйнятною.

13. Суд не знаходить причин визнавати заявницю відповідальною за те, що вона не оскаржила рішення, яке було винесене на її користь. Більше того, у матеріалах справи відсутня інформація щодо того, що будь-якій стороні провадження, включаючи Міністерство фінансів, перешкоджалось оскаржити це рішення. Відповідно, Суд відхиляє заперечення Уряду.

14. Суд вважає, що цей аспект справи порушує серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення заяви неприйнятною.

II. ЩОДО СУТИ

15. Уряд надав аргументи (викладені у п. 12), стверджуючи, що пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Протоколу № 1 порушено не було.

16. Суд зауважує, що рішення Печерського районного суду м. Києва від 5 квітня 2002 року залишалось невиконаним приблизно три роки.

17. Відхиляючи аргументи Уряду, Суд нагадує, що він уже визнавав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1 у справах, які стосувались подібних питань (див. рішення від 29 червня 2004 року у справі «*Войтенко проти України*», № 18966/02, пп. 39-43 та 53-55).

18. Розглянувши всі надані матеріали, Суд вважає, що Уряд не виклав жодного факту чи аргументу, здатного переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно, пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Протоколу № 1 було порушено.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

19. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

20. Заявниця не надала жодних вимог щодо справедливої сатисфакції. Відповідно, Суд нічого не присуджує.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявниці прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 1 Протоколу № 1 до Конвенції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 22 листопада 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. ДОЛЛЄ

Ж.-П. КОСТА

СЕКРЕТАР СЕКЦІЇ

ГОЛОВА СЕКЦІЇ